

SVOBODNA SLOVENIJA

AÑO XXXVI (30)
Štev. (No.) 34

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES
25. avgusta 1977

Nihče izmed nas ne more biti popolnoma svoboden, dokler je zatiran en sam slovenski človek

Na slovenskem dnevu v Torontu v Kanadi (poročilo o prireditvi prinašamo na 3. strani) je imel slavnostni govor inž. Jože Likozar iz Clevelanda. Zaradi pomembnosti objavljamo glavne misli iz govora na uvodnem mestu.

Govornik je najprej ugotovil, da je imelo srečanje Slovencev na prireditvi trojni namen: nadaljevati tradicijo vsakoletnega druženja ljudi istih misli; javno izpričati pripadnost slovenski krščanski skupnosti in v hvaležnem spominu pozdraviti duh velikega sina slovenske zemlje, pisatelja Karla Mauserja, ter nato med drugim poudaril naslednje:

Posebno vzvišen pomen imajo vsi kanadski Slovenski dnevi v svojih posvetilih. Kakor svetla nit se prepleta to posvetilo skozi celodnevno slovesnost. Letošnje plemenito posvetilo je tembolj stvarno in pomembno, ker se dotika človeka. Spominjamo se Karla Mauserja, ki je bil letos v januarju položen v grob. Pomembnost njegovega življenja za vse Slovence je v njegovem pisateljevanju in kulturnem delovanju. Posebej pa je spomina vredna njegova slovenska zavednost, njegova značajnost in doslednost v pogledih na našo skupno blaginjo. Velik je bil Karel Mauser. Ali čeravno obdarjen z mnogimi talenti, ni ta glasnik emigracije nikdar izgubil iskrene preprostosti in je bil v svojem srcu vedno vsem pravi prijatelj...

Spominjamo se človeka, ki je živel v našem času. Mi vsi smo videli, kako je raslo delo izpod njegovega peresa. Sledilo smo mu in občudovali njegov svojstven stil ter njegovo obsežno razgledanost. Kmečkemu človeku je poznal v njegovih navadah ter njegovih nagibih in lastnostih. Zato je napisal največ knjig iz tega področja. Poznal pa je tudi inteligenta in njegove notranje boje. V trilogiji „Ljudje pod bičem“ je mojstrsko izdelal profil v revoluciji razdvojenega slovenskega naroda. To delo je leposlovni glasnik, ki na neki način govori vsakemu kakor kip Mojzes, ki mu je v kamnu dal življenje umetnik Michelangelo. Širina Mauserjevega razumevanja pa obsega tudi naloge dušnopastirstva. „Kaplan Klemen“ in pa morda še v večji meri njegovo zadnje delo „Le eno je potrebno“ jasno kaže Mauserjevo trdno krščansko zgrajenost.

Kolikšno je bilo celotno delo pisatelja, morda ne bo nikdar ugotovljeno. Preveč nesebičnega dela je opravil v prepričanju, naj ne ve levica, kaj dela desnica...

Zavedamo se vrednosti pisateljevega dela, pravilno oceniti pa ga morda prav zato ne moremo, ker nam je preblizu. Ko prebiramo njegove močne stvaritve, nas bolj razveseljuje dejstvo, da smo videli mojstra ustvarjati in imeli srečo shajati se z njim in njegovo družino, kot pa veličina del samih, ki so vsa pravi biseri v slovenski književnosti. Zanimci nam bodo zavidali to srečo, vendar bodo šele oni tisti, ki bodo mogli v Mauserjevih delih gledati samo velikega umetnika, oblikovalca slovenske besede in bodo pisatelju za te vrline dali zasluženost čast in priznanje. Danes domovina načelno odklanja Mauserjeva dela, kratkovidneži! Podobni so človeku, ki ob neprižigani sveči sedi v temi samo zato, ker se boji požara. Pa sveča s tem ni izgubila na svoji vrednosti. Prišel bo čas, ko bo v teh ljudeh hrepenenje po svetlobi presleglo strah pred opeklinami in takrat bo zagorela sveča Mauserjevih del tudi v Sloveniji ter bo Mauserju priznana nesmrtno mesto ob slovenskih velikanih Cankarju in Prešernu.

Če nismo prav sprejemali Mauserjale, smo pa zato v srečanjih z njim najbolj spoznali Mauserja — velikega Slovence. Naša dolžnost je, da to sliko zavednega Slovence predamo našim potomcem.

V velikem tujem morju skušamo plavati dokler nam bo mogoče. Mnogi bi že omagali, da pri svojem prizadevanju

niso dobili pomoči, ki jo je Mauser rad nudil povsod, koder je bila potrebna.

Malo je med nami ljudi, ki bi kot Mauser toliko svojega časa žrtvovali ljudem, ne za slavo, ampak samo v pomoč in vodilo. S svojim odkritim značajem in s svojo doslednostjo je bil vedno dostopen za sočloveka, kateremu je v trezni besedi razkrival resnico. Prav to stran Mauserja je najbolj potrebno poudariti na tem slovenskem dnevu. Resnica je ena in Mauser se ni nikdar bal resnice povedati. Svoje stališče je vsak čas trdno in neustrašeno zagovarjal. Njegovo gledanje na dogodke preteklosti in na upe prihodnosti je bilo krščansko, njegove misli trezno razsodne, njegove besede nikdar napadalne ali sovražne.

Vsaj v tem ravnanju moramo pisatelju Mauserju slediti in ga posnemati!

Človek je družabno bitje. To pomeni, da sam ne more biti srečen. More se razvijati in napredovati samo, kadar živi v skupnosti. Iz te prirojene težnje so nastale družine in izšli narodi, najbolj naravne vezi človeške družbe. So pa še druge vesoljne vezi, kot vezi misli in vezi ideje. Za ljudi, ki jih povezuje ideja, ni pokrajinskih meja. Zanje niti ni nujno, da so strnjeno naseljeni v istem okolju. Potrebno je le, da se stikajo duhovi. Pogoji za take zveze so na svetu pogosti, a se večkrat šele ob nenadni katastrofi izkristalizirajo in utrdijo do nepostopljivosti. V taki družbi so člani požrtvovalni in nesebično delavni, zavedni in, razumljivo, ponosni. To družbo cenijo kot svojo družino ter jo ljubijo kot lastno življenje. Vsak človek, ki močno ljubi, kmalu čuti potrebo, da to, česar je polno srce, pove tudi svojemu bližnjemu in zato išče stikov, ki nudijo pogoje za razgovor.

Slovenci smo v letu 1945 doživeli nesrečo. Ker smo vztrajali v prepričanju, da način življenja pod pritiskom komunizma jemlje pravice krščanskemu gibanju, smo s tem korakom stopili v posebno družbo, ki je bila edinstvena v tem, da je že ob vstopu zahtevala ogromno žrtev. Vztrajnost v prepričanju smo plačali z izgubo domovine.

Pa prav ta žrtev je najbolj okreplila našo zvezo. Neizmerna želja po svobodi in velika žrtev, ki smo jo za uredničenje te želje doprinesli, nas je združila tako, da je kljub težavam brezdomstva v nas zrastle ponos. Tako trdno smo bili prepričani v pravilnost naše poti, da smo že v letih begunstva iskali načinov, kako deliti naše gledanje s svojimi sosedi.

In zdaj! Zdomci, razkropljeni po svetu smo, državljani novih dežel in nič več brezdomci. Ali vendar se naših korenin še vedno drži slovenska prst. Zato ne moremo zapustiti tiste slovenske skupine, ki še misli svobodno, govori svobodno, moli svobodno in te svoboščne zahteva za vse svoje brate in sestre, ki sami ne morejo dvigniti glasu v obrambo. Nihče izmed nas ne more biti popolnoma svoboden, dokler je zatiran en sam slovenski človek.

Tako je bilo in tako ostane naše stališče. In kakor smo nekoč v domovini javno odklanjali suženjstvo in nasilje, moramo tudi sedaj jasno pred svetom pokazati našo pripadnost in z isto resnostjo, s katero sami verjamemo v svobodo, seznanjati nevedne z našo idejo in vabiti tiste, ki so se pred preteklostjo zaprli. V svoji gorečnosti, zaradi pravičnosti, ne smemo biti vsiljivi in napadalni. Le trdno strnimo svoje vrste in v sebi poglobimo zaupanje v zmago resnice. Kadar smo, kakor danes, množično zbrani, stojmo kot svetilka na visokem, od koder se kakor po žarkih tiho sama širi naša misel.

Vsa pohvala prirediteljem današnjega slovenskega dne in hvala tudi vam vsem kanadskim Slovincem, ki že osemnajst let strnjeno obnavljate ta dan z vedno večjim navdušenjem.

KONGRES „CERKVE V STISKI“

Koncem julija se je vršil v Koenigsteinu pri Frankfurtu v Nemčiji že 27. Kongres. Udeležencev je bilo 450 iz 32 narodov. Pozdrave so poslale znane osebnosti iz verskega, kulturnega in političnega življenja. Tako je kardinal Slipyj, Ukrajinec povedal: „Kongresi ne bodo ostali v zgodovini samo priče pomoči Cerkvam na vzhodu, ki so v stiski, ampak tudi kot poglobitev duhovnosti v Cerkvi, kjer je ta najbolj potrebna. Glavna tema tega kongresa je svoboda človeka. Napačna razlaga človekove svobode, kot jo hoče marksizem in leninizem, je skrivljena, je močan udarec proti Bogu. Na vrednote se opira človeški ponos, krščanska etika, nauk o milosti, vsa naša odgovornost pred Bogom. II. vatikanski zbor nas uči, da človek poseduje versko svobodo. Ta obstaja v tem, da morajo biti vsi ljudje svobodni pred vsako silo, tako pred posameznikom kot družbenimi skupinami. Nihče ne more biti prisiljen delati proti svoji vesti v verskih stvareh. Pravica za versko svobodo je v resnici osnovana v človeški osebnosti, kar tudi razodeta Besede božja in razum potrjujeta.“

S tem je kardinal poudaril vsebino tega kongresa. Vrstila so se predavanja. Prvo je imel prof. dr. Ulrich Hommes iz Regensburga o „Svobodi, kot jo daje krščanstvo človekovi osebi.“ Danes vidimo, da se mnogi čutijo brez svobode. A možno je tudi, da se posameznik dvigne in raduje svojega življenja. Svoboda ne pomeni samo, da se more odločiti za nekaj, saj spada vanjo tudi vsebina. Ni mišljeno, da se človek odloči za kar hoče, ampak da se odloči za nekaj kar je prav. Da moremo razumeti v krščanstvu svobodo, moramo vedeti, kar nas uči apostol Pavel, da nas „bo resnica osvobodila“. Človeku je svoboda podarjena, Kristus jo je dal v zvezi z Bogom in v zvezi z bližnjim, ki mu služi. Krščanstvo vedno prinaša osvobodilno vrednote.

Prof. dr. Gabriel Ott iz Bamberga je govoril o svobodi v komunizmu. Že filozofija postavlja svobodo kot pogoj človeku. Marks smatra svobodo kot zmago oblastnih struktur. Tudi Lenin prizna, da more le politična stranka uvesti svobodo, ki pa je kolektivnega značaja. Ko se prične proces, vodi v državljansko vojno, potrebne so čistke, svoboda postane burka. Marks je obljubil, da bo v imperiju, ki ga ustvarijo komunisti, dosegel svobodo. Ostal je v 19. st. Tudi idealizem, kot ga oznanja, je ostal v pustinji. Nasprotja med dejstvi in teorijo, kot jo kažejo, jasno povedo, da je tudi svoboda napačna. Človek, ki mora vse to prenašati, se bo spremenil, ko bo mogel svojo usodo sam urejati. Tedaj se bo razblinila komunistična svoboda kot slabo zapeta pesem po napačni melodiji.

Tudi prof. dr. Lothar Bossle iz Mainza je govoril o mejah svobode na vzhodu in zapadu. Dano je že z vsebino svobode, kot jo kazeta krščanstvo in komunizem.

Ob koncu je še govoril prelat prof. dr. Gerhard Fittkau iz Essena „o svobodi kot milosti in poklicu.“

Vmes so bila poročila iz posameznih držav, kot Slovaška, Češko-moravska, Poljska, Indo-kina, Madžarska in Jugoslavija.

Obširno poročilo o Jugoslaviji je podal dr. R. Grulich iz Regensburga. Posebnost se kaže tudi v odnosih med Cerkvijo in državo v Jugoslaviji. Izšel je obširen šematizem, ki pove, da je 8 nadškofij, 13 škofij in 4 apostolske administrature, ki so vse zasedene po hierarhih. Dostop v semenišča ni preprečen, ima nad 2.800 redovnikov in nad 9.000 redovnic. Tudi zunaj ima Cerkve nad 100 krajev, kjer ji je omogočeno delo za delavce v zdomstvu. Zanje skrbje vrste duhovnikov, socialnih delavcev, katehetov in pastoralnih pomočnikov. Na drugi strani je drugačna slika. Cerkve ne sme biti v javnem življenju, veren človek ne more biti na vodilnem mestu, veren učitelj ne more učiti. Otroci, ki obiskujejo verouk, so zapostavljeni. Tudi zunaj skušajo konzulati vplivati, da bi starši vzeli svoje otroke od verouka. Knjige so pogosto antireligioz-

ne in proticerkvene. Katoliški tisk je dovoljen v razprodajo le pri cerkvenih vratih.

Ob koncu je kongres soglasno potrdil resolucije, ki se glase: „27. kongres Cerkve v stiski se je zbral od 28. do 31. julija 1977 v „Hiši srečanj“ v Koenigsteinu/Taunus. 450 je bilo udeležencev iz 32 narodov. Kongres je obravnaval „Borbo za človeka“ pod naslovom „Svoboda na vzhodu in zapadu.“ Ob koncu je izdal naslednjo resolucijo.

1. Po pripravih je sledeča konferenca iz Helsink — konferenca za varnost in skupno dobro v Evropi — dospela do kritičnega vrha: razprava o človeških pravicah. Ali se bo posrečilo v Belgradu nasprotja, ki so nastala med komunističnimi režimi in svobodnimi vladami, preskusiti enotno razložiti. Še posebej velja za prakso in teorijo na praktični strani človeških pravic.

2. Kongres si je osvojil znanstveno spoznanje, ki odloča o človeškem ponosu izbrati vsebino svoje svobode, posebno v tem, ko gre za svobodo vere, vesti, mišljenja in mnenja.

3. Ne moremo prenašati, da se ljudje, ki si urejajo življenje po veri, družbeno obrekujejo, da duhovnika, ki po

naročilo Cerkve in svojega božanskega ustanovitelja služijo, označujejo kot državne zločince. Da hočejo po metodah policijske države zatreti Cerkve, kaže le na slabosti partijske ideologije.

4. Nezavisno je od tega, kakšne sile bodo obravnavale pri konferenci in manipulirale, prav gotovo je, da je vprašanje človeških pravic stalno v razpravi tako na vzhodu kot na zapadu. Nasilno oviranje bo spet vodilo k večjemu odporu. Kongres se tudi v bodoče ne bo utrudil nastopati za človeške pravice.

5. Ni zadeva evropskih politikov, da bi vplivali na prezidenta Zedinjenih držav, naj svoje inicijative in osnove za človeške pravice izmeri. Ali se je pozabilo, da zahteve po izpolnitvi človeških pravic pripadajo osnovam in začetku ameriške države in neodvisnosti. Prezident Carter ravna po takem izročilu. V zgodovinskem letu 1848 je ameriški kongres v Philadelphiji v poslanici nemškemu narodnemu zboru zaprisegel v skupni izjavi o človeških pravicah. Narodni zbor je sklenil vse etične pravice, katere danes spet najdemo kot osnove naših zakonov. Kongres je prepričan, da je odkrita in pogumna borba za človeške pravice predpostavka vsake trajne rešitve.“

I. Kunstelj

† Mihaela Šaričeva

Iz Ljubljane je prišlo sporočilo, da je 14. julija umrla slavna slovenska igravka Mihaela Šaričeva v 86. letu starosti. Saj nismo skoraj vedeli, da še živi, kakor tudi danes ne verujemo, da je umrla: Miha Šaričeva je vedno mlad spomin in vedno živa sanja, ki ne more živeti v starosti in ne umreti, v nas živi v svojih neštetih vlogah mladih žen, polne ljubezni in globoke človečnosti in neizrekljivo lepe slovenske besede, dasi je bila po rodu tujka in je stopila na ljubljanski oder prva leta po prvi vojni kot Hrvatica in iz dunajske igravske šole. Nikdar se nismo zanimali za njeno rojstno leto in kraj, za njeno deklško ime ne za njeno družino, ki jo je imela, moža in otroke, za nas je bila vedno Miha Šaričeva igravka slovenskega gledališča v Ljubljani, najboljša naših igravk, resnično vedno mlada „princeza s krono“ našega najvišjega gledališkega hrama. So ženske vloge v svetovni literaturi, za katere si ne moremo misliti drugih interpretov na deskah življenja kot našo Šaričevo: tako je ona začela iz njih, da so nato one rastle v svojo polno krvnost iz nje. Kdor je videl Shakespearja Ofelijo v Hamletu v njeni kreaciji, je videl Ofelijo za vse življenje in se je ni hotel in tudi ne mogel predstavljati drugačne. Ali Desdemona v Othelu! Tisto belo, krhko nasprotje divji strasti in strastni vihravosti črnčeve ljubosumnosti. Veronika v Župancičevi pesniški drami je morda bila pisana prav za njo, če pa ne, ji je gotovo ona dala svojo najbolj živo podobo. In tako bi lahko naštevali še in še njenih vlog, ki so nam nepozabne, kakor Goethejevog Ifigenijo, Ibsenovo Noro, Cankarjevo Jacinto ali učiteljico Lojzko itd. itd. tako iz klasičnega kakor tudi najmodernejšega repertoara. Plemenite ženske osebnosti so našle v njej resnično plemenito oživiljenje, njena tiha beseda je bila govorjena iz srca in duše, in pred nami je trepetala na odru živa lučka v človeškem telesu in

ugašala v burji dramatskih viharjev. Taka je bila Miha Šaričeva, kot je živela z odra in kot zdaj živi v nas, ki smo jo videli in jo občudovali in jo imeli radi... in bo živela vedno mlada v slovenski gledališki zgodovini.

Kot sem rekel: bila je Hrvatica po rodu, pa je njena slovensčina postala ena najzlahtnejših slovenskih govoric. Njene recitacije so bile mojstrske: po izgovorjavi, melodiji in barvi glasu, pa globini duše. Kako je brala Prešerna z ljubljanskega odra! In Balantiča!

Da, Balantiča! Tudi tega se spominjamo danes ob njeni smrti. Bila je Balantiču — učiteljica v gledališki umetnosti in besedni deklamaciji. Za umetnost navdušena srednješolska skupina Krog, v kateri so bili Balantič, Jeločnik, Rakovec, F. Kremžar in drugi so jo naprosili, naj jih uvaža v gledališko umetnost, kar je z veseljem storila. Pa o tem bodo verjetno pisali drugi, ki so bili tedaj ob njej in so zdaj med nami. Ko pa smo v Ljubljani v l. 1944 priredili prvi Balantičev pesniški večer v Narodnem gledališču, sta poleg opernega tenorista Janeza Lipuščka nastopili tudi recitatorki Ukmarjeva in Šaričeva: Šaričeva še s prav posebno zbranostjo in spoštljivostjo, kajti — bil je njen učenec in visoko ga je cenila kot pesnika. Pa tudi — kako ga je recitirala! Tako da je prišla zaradi tega sodelovanja takoj po „osvobojevanju“ pred sodišče zaradi „prestopka“ zoper narodno čast. Bila je obsojena na eno leto izgube državljanstvih pravic, o čemer pa danes listi doma molče. Mi pa vemo od priča iz tistih dni, da je po obsodbi glasno in ogorčeno in s prepričanjem povedala sodnikom v obraz: „Kakor recitiramo Prešerna danes in ga bomo še stoletja, tako bodo tudi Balantiča-pesnika še dolgo potem, ko vas ne bo!“

Naj bo tudi to zapisano sedaj ob smrti v njen spomin in v njeno narodno čast.

Una nueva imagen

Recientemente visitó nuestro país un grupo de parlamentarios norteamericanos. Al término de su estadía dieron a conocer una declaración, en la que expresan, también, los siguientes conceptos:

“Querria expresar aquí al pueblo argentino algo que hemos repetido a todos y cada uno de aquéllos de vuestros compatriotas con los cuales nos hemos reunido durante nuestra breve estadía. Hemos venido a Buenos Aires, no a dictar cátedra sino a aprender. En nuestras conversaciones aquí, nuestras preguntas superaron con creces a nuestras declaraciones. Hemos venido a la Argentina como estudiantes ávidos de aprender.

“Otra área en la cual pienso que he ampliado mis conocimientos en los últimos dos días, es la de los derechos humanos. Mi impresión ha sido que no podemos imponer nuestras creencias en ese campo a otras naciones. No obstante, expresando nuestra preocupación en forma diplomática, podemos promover el respeto por los derechos humanos y económicos. Es lamentable que poco se diga en los Estados Unidos del desprecio de los terroristas por el más fundamental de los derechos humanos: la vida misma. Pienso que la Argentina ha encarado constructivamente muchas de las críticas sobre derechos humanos que fueron lanzadas contra el Gobierno en los últimos meses. Como ser humano, tengo esperanzas de que este esfuerzo continúe.”

Tito v Moskvi, nato v Peking in Severno Korejo

NOVA VLOGA JUGOSLAVIJE: POSREDNIŠTVO MED EVROKOMUNIZMOM IN MOSKVO

Ob obisku jugoslovanskega komunističnega diktatorja Tita v Moskvi prejšnji teden, kjer je imel dvodnevne razgovore s sovjetskimi diktatorjem Brežnjevom, so se svetovne časopisne agencije v glavnem omenile na ponavljajoče vsakdanjih mnenj o pomenu in ozadju tega obiska.

Poročali so, da je Tito vrnil obisk Brežnjevju, ko je bil ta lanskega novembra v Beogradu in da je Brežnjev zagotavljal Titu, da ZSSR „spoštuje jugoslovansko neodvisnost“, da pa „morajo komunistične partije v drugih državah tudi stremeti za medsebojno solidarnostjo.“

Titov in Brežnjev da sta v glavnem razpravljala o vprašanju tkim: evrokomunizma, ki da ga vpeljejo nekatere zahodnoevropske komunistične partije, predvsem španska, francoska in italijanska. Brežnjev da je „zlasti nejevoljen“ na španskega komunističnega diktatorja Carilla, ki da „se je najbolj izneveril pravilni komunistični liniji.“ Po poročilih tiskovnih agencij je Tito Carilla zagovarjal, češ da ima „španska KP prav takšno pravico hoditi svojo pot v socializem, kakor jo ima jugoslovanska KP.“ Po Titovem mnenju, kakor poročajo tiskovne agencije, imajo vse komunistične partije isto pravico, se pravi, smejo same izbirati „svojo pot v socializem,“ brez zunanjega vmešavanja, se pravi, brez direktiv iz Moskve.

Oba komunistična diktatorja sta govorila tudi o oktobrskem zasedanju prve pohelsinske konference zunanjih ministrov 33 evropskih držav ter ZDA in Kanade, o razmerah v Afriki, predvsem okoli Abesinije na tkim. afriškem rogu ter o položaju na Bližnjem vzhodu.

Dasi je iz poročil tiskovnih agencij na prvi mah razvidno, kakor da sta si bila Tito in Brežnjev v razgovorih daleč narazen in močno navzkriž, pa je iz poročil sovjetske uradne agencije Tass in jugoslovanske uradne agencije Tanjug povsem jasno, da sta si oba komunistična diktatorja v pogledih na svetovno vodstvo komunizma povsem blizu. Obe agenciji sta namreč o razgovorih zapisali, da so bili vodeni „v toplem in prijateljskem ozračju“. Navrh vsega sta oba diktatorja izdala tudi končno skupno izjavo, v kateri pozivata vse komunistične partije na svetu k „medsebojni solidarnosti“.

Opazovalci, ki v svojih analizah Titovih potovanj in nastopov pobrskajo globlje v ozadje, pa že tudi ugotavljajo, da so 85-letnemu jugoslovanskemu komunističnemu diktatorju njegovi najožji sodelavci, med njimi Kardelj in Dolanc, nasvetovali, naj bi si Jugoslavija za zu-

nanji svet priborila novo vlogo „posrednika med zahodnoevropskim evrokomunizmom in sovjetskim komunizmom“, ko je izgubila vodstvo tkim. tretjega sveta, ki si ga je v nedavni preteklosti skovala z Egiptom in Indijo. Tito je brez dvoma dokazoval Brežnjevju, če mu je to sploh bilo treba dokazovati, da je evrokomunizem najizvrstnejši trojanski konj svetovnega komunizma za zavajanje „kapitalistične“ zahodne Evrope. Jugoslovanski komunizem, ki so mu po letu 1948 nadel vzdevek „titoizem“ je sedaj prav lahko istovetiti z zahodnoevropskim evrokomunizmom in je Titova partija z veseljem pripravljena igrati vlogo „posrednika“ pri Kremlju, vse za zavajanje svetovnega javnega mnjenja. Takšno vlogo lahko tudi znova zaigra za afriške komunistične režime, ki so v svojih odnosih z Moskvo ohlajajo zadnje čase za sovjetski (se pravi azijski) način komunizma. Nov pojem „afrokomunizma“ se je namreč že pojavil med afriškimi komunisti in dasi še kakšna nova „veja“ komunizma more na prvi hip izgledati kot vedno večja drobitev svetovnega komunističnega gibanja, je vsako možno usmeriti v končni cilj komunističnih partij in vodstva v Kremlju: svetovne nadvlade komunistične ideologije. Za igranje takšne vloge pa je trenutno najprimernejša komunistična Jugoslavija.

Takšen da je bil razgovor in dogovor med Titom in Brežnjevom, ugotavljajo zgoraj omenjeni opazovalci.

V potrdilo je kot nalašč prišla tudi novica Tanjuga, da bo jugoslovanski diktator Tito po obisku Moskve obiskal tudi kitajski Peking in Severno Korejo. V Pekingu da bo verjetno ponudil svoje „posrednišvo“ za ureditev odnosov med kitajskim evropskim satelitom Albanijo in Kitajsko, ki so se ba je v zadnjih mesecih močno ohladili, dasi je zadevna poročila Peking zanikal. Opazovalci ugotavljajo, da Tirana teh poročil ni zanikala.

ANGLEŠKA KRALJICA Elizabeta II. je vendar šla na Irsko. Obisk je potekal v strogo zastraženem okolju. Kraljica se je vozila v avtomobilu, ki je bil zaprt s plastičnimi stekli proti krogam. V Belfastu je pozvala tako protestante kot katoličane, naj si medsebojno odpustijo in pozabijo na pretekla razkole in boje. Hvalevreden poziv, ki je pa seveda naletel na gluha ušesa. Medsebojni spopadi in atentati na severnem Irskem se nadaljujejo in angleška vlada večkrat ne ve, kaj storiti, in sploh ne vidi dokončne rešitve tega problema.

MEDNARODNI TEDEN

NA ČESKEM PREGANJAJO PODPISNIKE „PISMA 77“. Jan Princ, eden podpisnikov znanega Pisma 77, je priredil v Rychoni, na severnem Češkem, ob odhodu kanadskega prevajalca iz češćine Paula Wilsona odhodnico in nanjo povabil okrog 80 oseb. Med njimi je bilo tudi nekaj podpisnikov Pisma 77, več pa njihovih simpatizerjev. Med večerjo je vdrla v stanovanje policija in aretirala devet oseb ter jih imela zaprtih 24 ur, nato pa jih izpustila, razen Jana Princa. Zdaj je v zaporih vsaj sedem podpisnikov Pisma 77. Proces proti prej zaprtim Jiriju Ledererju in Otlu Ornestu, bivšim direktorjem gledališća, se bo začel v bližnji bodočnosti. Prav tako čakajo na sojenje pisatelj Václav Hlaek in bivši zastopnik KPČ v Centralnem komiteju Pavliček; toda njuno zadevo so ločili od prejšnje in ju bodo sodili posebej.

Sovjetska igra v Afriki

Opazovalci razvoja v Afriki, zlasti okoli tkim. afriškega roga (Abesinija, Somalija, Eritreja ter Sudan in Egipt) ugotavljajo, da vse kaže, kakor da bi ZSSR hotela na vsak način zrušiti režim egipćanskega diktatorja Sadata in postaviti sebi naklonjeni režim, če že ne naravnost komunističnega. To sklepajo iz naslednjih dogajanj:

1) ZSSR se je odpovedala svoji trdni poziciji v Somaliji, ki je smrtni sovražnik Abesinije, ter je poslala vojaško pomoč Adis Abebi. Istočasno je Moskva imenovala svojega vojaškega delegata, ki je prej načeloval sovjetski vojaški misiji v Somaliji, za vodjo sovjetske misije v Abesiniji. Ta je tako lahko izdal Abesiniji sleherno tajnost Somalije.

2) ZSSR vztrajno utrjuje svojo pozicijo v Libiji, tako politično kakor vojaško. Navozila je tja veliko večjo kolićino orožja, kakor pa jo morejo uporabiti skromne Gadaffijeve oborožene sile.

3) Odkar se je Moskva ugneznila v Libiji, je ta država poskušala napasti Sudan (leta 1976), preko Sudana so bile iz Libije poslane velike kolićine orožja v Abesinijo, v nedavnem nekajdnevnom vojaškem spopadu med Libijo in Egiptom pa so v svet prišla tudi poročila, da je bilo v spopadih ubitih tudi več sovjetskih vojaških strokovnjakov, zlasti ko so egipćanska letala napadla libijske radarske postaje.

Kazalo je, da je bila prvotna sovjetska strategija doseči kontrolo Sudana, Somalije in Libije z idejo, da bo preko somalijskih oporišč Moskvi možno kontrolirati tudi Indijski ocean, medtem ko bi Libija in Sudan skupaj mogla uničiti egipćanskega Sadata.

Bogastvo do tretjega roda ne pride rado.

Slovenski pregovor

Iz življenja in dogajanja v Argentini

Pretekli teden je Argentina prejela še dvojce obiskov iz ZDA. Za Todmanom (gl. zadnjo številko Sv. Sl.) je najprej prišla skupina poslancev, nato pa še skupina senatorjev. Izjave vseh so bile kaj slične: Argentina je ena najprijaznejših držav, ki je sicer res imela problem z uveljavljanjem človećanskih pravic, pa je bila zunaj preveč očrnjena. Nič se ni zunaj govorilo o zloćinstvih teroristov, marveč le o preostrem nastopanju varnostnih organov. Gostje da bodo v svoji deželi vse storili, da bo slika Argentine v inozemstvu bolj odgovarjala dejanskemu položaju. Kakšna je bila doslej ta slika lahko razberemo iz časnikarskih izjav obiskovalcev, ki so povedali

da so pričakovali, da bodo na bue-nosaireskih cestah naleteli na tanke, našli tlačeni in ustrahovan narod, in sploh ozračje preganjanja in zatiranja človećanskih pravic.

So se pa obiskovalci dotaknili še drugega polja. Pohvalili so napor ki ga izvaja Argentina, da bi izšla iz gospodarske krize. Pot, ki jo je zavzela, da je pravilna; in so seveda želeli mnogo uspehov. Nato so odšli. Kakšen bo dejanski rezultat teh obiskov, ne vemo. Verjetno bodo uglasili razmere med obema državama. Izboljšanje teh razmer so imeli pred očmi tudi, ko so iskali novega poslanika Washingtona v Buenos Airesu. Končno je bil na to mesto imenovan Raúl Castro (nima nič opraviti z istoimenskim bratom kubanskega diktatorja), arizonski guverner mehiškega pokolenja, ki se bo kmalu nastanil v argentinski prestolnici. Opazovalci menijo, da bi si v ZDA sedaj kaj radi pridobili naklonjenost argentinskega režima, zlasti še, ko se se razmere med Washingtonom in Brazilijo v zadnjih časih precej ohladile. Prav tako pa Argentina, kjer je vedno večji red in kup prilik za razna podjetja, privlači poglede ameriških financistov.

Kar se tega tiče, je prav ta teden vlada objavila, da bo razpisala licitacije za raziskovanje in izkoriščanje raznih petrolejskih ležišč na jugu države in sploh na atlantskem obmorju. Kot znano, se bodo tega dela lahko lotile tudi tuje družbe, kar spet pomaga k boljšim medsebojnim razmeram.

Kjer pa razmere še niso popolnoma tekoče, je med Argentino in Brazilom. Kar se tiče elektroenergetskega izkoriščanja vodovja reke Paraná, raste tudi v sosednji državi zavest, da je najboljša rešitev odkrit medsebojni pogovor. A cilji tega pogovora so seveda različni pri enih in drugih. Prvi konkretni koraki so bili storjeni v teh dneh, ko so se razgovarjali o pogojih obmejnega trgovanja, ki je bila ena spornih točk. Kar se tiče vodovja, bodo o njem razpravljali v bodoće in na najvišjih nivojih.

Somalije, Sudana, Severnega Jemena in Južnega Jemena. Letos septembra bodo imele prvo konferenco svojih zunanjih ministrov v sudanskem Karthoumu. Gre jim za nevtralizacijo Rdećega morja, izmotati področje sovjetskemu vplivu ter se rešiti oboroževalne in atomske tekme, istočasno pa doseči, da se bo Somalija povsem odtrgala od Moskve.

Tine Debeljak:

(46)

Med knjigami in revijami

DVE RAZPRAVI IZ SLOVENSKEGA JEZIKOSLOVJA V ANGLEŠČINI

Vodilni slovenski slavist v USA, profesor na Columbia univerzi v New Yorku *prof. Rado Lenćek*, je letos izdal tudi dve posebni brošuri o slovenskih jezikovnih problemih in sicer *On Dilemmas and Compromises in the Evolution of Modern Slovene* (40 str.) in *Jan Baudouin de Courtenay on the dialects spoken in Venetian Slovenia and Rezia* (42 str.).

Prva razprava *O odloćitvah in sporazumevanjih v razvoju moderne slovensćine*, ki je ponatis iz offset-tiskarnega ućbenika Slavic linguistics and Language Teaching, je za nas zanimiviva razprava o razvoju slovenskega knjižnega jezika.

Takoj spočetka poudari svojo izhodno toćko: *slovenski knjižni jezik je ućmetna tvorba in se kot tak ne govori nikjer*. Pać pa se je v stoletjih izkristaliziral v to enotnost in stalnost oblik in sintakse, kar danes imenujemo slovenski knjižni jezik. Ta je večkrat stal na preizkušnjah, ali naj bi ga pisali ali ne, pa je po sporazumnem sprejetju oblik iz raznih dialektov (slovenski jezik ima 44 dialektov, najveć izmed vseh slovanskih jezikov!) postal to, kar danes je. Prof. Lenćek se ozre z več vidikov na ta razvoj. Doba od Brižinskih spomenikov in kratkih zapisanih fragmentov pred Trubarjem, ni ustvarila literarne tradicije ter jo imenuje predliterarni jezik. Trubar, ki je stal parkrat pred odloćitvijo, ali naj piše slovensko ali hrvaćsko, se je odloćil za slovensko, ker je hotel svoje ljudstvo pridobi-

vati za svojo vero. Ta je vzel za osnovo — kot je zadnji čas dokazal Riegler — ljubljanski pogovorni jezik, toda Lenćek poudarja, da je bil ta tedaj pretežno dolenjščina in je ta ostala baza ves čas za protestantsko književnost, čeprav so jo bogatili drugi pisci tudi z vzhodno slovensćino (Dalmatin) in z notranjščino (Krelj). Ta je prvi uvidel, da mora knjižni jezik dobiti širšo bazo. Zasluga katoliške protireformacije je, da se je tradicija protestantskih piscev ohranila vse do preporoditeljev. Tedanji pisci (Linhart, Japelj, Vodnik), zlasti Kopitar so postavili zdaj jezik na gorenjsko bazo.

Toda Kopitar je s svojim poudarkom po potrebi nove abecede dal svojim uććencem pobudo za razvoj v regionalne jezikovne knjižne jezike (Danko, Metelko), Majar je celo hotel sprejeti ruščino, drugi pa so uhajali v ilirščino (Vraz). V zmedu te abecedne vojske sta ćop in zlasti Prešeren s Poezijami potrdila gorenjščino kot knjižni jezik, ki mu je pomagal tudi Bleiweis. Tako se je slovenski knjižni jezik nekako ustabil okrog l. 1850. Da so šćercerji (A. Murk) tedaj sprejeli ta gorenjski jezik za centralni knjižni jezik, ni njihova „žrtve nič manjša, kakor je bila kajkavcem po l. 1850 sprejeti šćokavščino“ po duhaćjski razglasitvi slavistov o „enem srbo-hrvaćskem jeziku.“

Nato Lenćek spremeni pogled od druge strani. Ko potrdi Trubarjevo odloćitev za slovensćino, in poraz Ilircev,

administrativna in socialna, pogovorni jezik, časnikarsko pisanje, nato leposlovje in nazadnje gledališki jezik. Ta novi jezik teži po preprostosti, ne uporablja gibljivega naglasa, se zadovoljuje z enim samim (n pr. — žena, ženo, ne žena, ženò; ali tēmen, tēmmo — ne več: tēmen temno; ali: kaźite, kaźala: ne več: kaźite, kaźala... itd.). Ne poznajo dvojine, ne srednjega spola, ne participov, ne infinitiva na i... itd. Standardni jezik, gibljiv, brez pravih pravil... žargon... „Je samo vprašanje časa, da bo ta jezik tudi vstopil v knjižni leposlovni jezik“, in seveda v gledališće.

Ko govori o novih oblikah, se ustavi tudi ob načinu pisanja: „I“ ali „v“. Na pr.: bralec, bravec... letalec, letavec itd. Kakor vemo, Slovenski pravopis iz l. 1950 dovoljuje edino: bralec, letalec... Pravopis iz l. 1962 pa ima predpisano obliko: bravec, bravca... letavec, letavca... In to je zadnji dozdaj izdani pravopis. Komentar: „Do odloćitve je prišlo, ker se je hotelo „nacionalizirati“ to obliko, ki je šla predaleć z ozirom na južnoslovansko enotnost v ćasu, ko to ni bilo ravno zaželeno. Poziv je bil narejen v smislu „ljudskega jezika“, to je dialekta, kar je bilo tedaj naravnost v nasprotju s tradicionalno rabo in proti knjižnemu jeziku kot takemu. Ko je Pravopis l. 1962 izšel, je sprememba oblike „bralec — bravec“ samo del debate; glavno je šlo za stalnost knjižnega jezika. Konćno se je namreć vse izkristaliziralo v vprašanje: ali ima slovničar pravico, da posega v razvoj literarnega jezika, ki je že dosegel stalnost? Danes je jasno, da je deset let diskusije, ki je sledila z všteti priznanjem slovenske literarne dozorelosti razčistilo vprašanje in prispevalo s tem

k boljšemu razumevanju mnenja o enotnosti in stabilnosti za funkcioniranje modernega jezika. „Kot razumem, se s tem prof. Lenćek odloći za predpisano obliko „bralec — bralca“. In mi? Jaz osebno se nagibam k pisanju „bravec — bravca“. Če se bo ta oblika splošno uveljavila v knjižnem jeziku, jo bo prihodnji Pravopis moral (će jezikoslovec nima pravice, posegati v razvoj!) spet sankcionirati, kot jo je v l. 1962? Sicer pa: ali je J. Vidmar doloćil obliko „bralec — bralca“ kot „slovničar“, ali kot funkcionar oblasti? In će nima prvi pravice odloćati, ima to pravico morda drugi? Jezik gre preko dogovorov, še bolj pa odloćkov.

Druga brošura: *Jan Baudouin de Courtenay o slovensko benećkih in rezićanskih narećjih*, je založilo Slovenistićno društvo (1977) in je delo prof. Lenćka na Sovjetski akademiji znanosti in umetnosti v Leningradu, kjer je kot študent pregledaval rokopisno ostalino velikega poljskega profesorja s francoskim imenom. Ta je večkrat obiskal benećke Slovence in mnogo pisal o njih. Zastopal je tezo, da je rezićanski dialekt ostalek slovanske-turanske (avar-ške) skupne naselitve teh krajev. Prof. Lenćek karakterizira ta narećja (ter-ško, rezićanska, nadiko in brisko) in ob Ramovšu dokazuje, da so to pristno slovenski dialekti. Tudi poljski jezikoslovec sam je konćno odstopil od svoje teze. Brošura je odlićno strokovno delo na podlagi gradiva, nabranega v Leningradu in v Benećiji. Posebne vrednosti je iz rokopisa faksimilno reproduciranih enajst strani l. 1890 fonetićno zapisane pravilice o Treh bratih in ćudećnem ptiću. Brošura ima velik pomen za poznavanje narećj benećkih Slovencev.

Novice iz Slovenije

GORNJA RADGONA — Župnijska v cerkev sv. Petra je dobila novo zunanost. Pri prenovitvenih delih je delalo nekaj strokovnjakov, toda večino del so opravili farani sami. Ob večjih potrebah je delalo kar 20 mož in fantov. Cerkev so prenovili do praznika farnih patronov 29. junija.

RAZKRIZJE — Nestrpnost razkrižnega župnika Slavička je spet neprijetno odjeknila med Slovenci. Kot je znano, spada Razkrižje pod zagrebško nadškofijo, župniku pa Slaviček, ki ne priznava slovenščini pravice pri obredih, čeprav se med mašo pojejo — slovenske pesmi in večina prebivalcev se priznava za Slovence. Do neprijetnega vzdušja je prišlo ob smrti mladega 23-letnega Štefana Žabota, ki je izgubil življenje pri prometni nesreči. Pokojnikov oče je prosil župnika za pokop v slovenskem jeziku. Zato je pogrebni obred opravil ob asistenci dveh duhovnikov ljutomerski kaplan dr. Karel Bederjak. Na pogrebu je umrlemu zapel Vigred se povrne župnijski cerkveni zbor. Pokojni Zabet je bil absolvent hotelirske fakultete v Opatiji, poleg tega pa je obiskoval glasbeno šolo, ponosreč pa se je 14. julija. Pogrebu je sledilo slavlje — nova maša v slovenskem jeziku domačina Štefana Vozičiča.

SLADKA GORA — Sladkogorska cerkev je bleščeča galerija slovenskega baroka. Nad 200 let stara cerkev ohranja v sebi umetnost stavbarstva, slikarstva in kiparstva. Ves teden je prekrit s freskami, kiparska govornica ima v sebi čar podeželjske umetnosti izpred 200 let. Etiketo „prvorazrednega spomenika“ je cerkvi prilepilo celjsko spomeniško varstvo, dež in neurja pa bodo skozi razpadajočo streho ob nakrhanih zunanjih stenah cerkve to zvonečo etiketo odlepilo.

DOBRNIČ — Slavje ob 180 letnici Baragovega rojstva je v Dobrnič priklivalo nad 3.000 ljudi, med katerimi je bilo nekaj Slovencev in gostov iz ZDA. Bogoslužje je vodil nadškof Jože Pogacnik, somaševalo je 20 duhovnikov, med njimi so bili pomožni škof Stanko Lenič, p. Daniel Rupp, zastopnik škofa Salatke iz Marquette in tajnik clevelandskega škofa Kosem. Po maši so združeni pevski zbori zapeli več pesmi, vmes so prebrali pozdrave raznih osebnosti iz domovine in tujine. S slavlja so poslali brzojavke Papežu Pavlu VI., Kongregaciji za zadeve svetnikov in Baragovi zvezi v Marquette.

LJUBLJANA — Na mednarodnem kongresu za magnetne resonance v Banffu, Kanada, so podelili članu Slovenske akademije znanosti in umetnosti dr. Robertu Blinču, ki je vodja oddelka za fiziko trdne snovi inštituta Jožef Štefan

Ljubljani, nagrado mednarodne uni- je za resonance (ISMAR). Nagrado podeljujejo za izjemne dosežke na tem področju fizike.

PTUJ — Dvajset prireditev v mestu in okolici so pripravili v Ptuj, ki se bodo končale konec septembra. Prva prireditev je 4. avgusta bila retrospektivna razstava slikarja Janeza Mežana, ki je bil dolga leta likovni pedagog v tem mestu; poleg drugih prireditev bo tudi razgovor o ptujskih arheoloških vprašanjih in o vlogi Ptuja v slovenski kulturi.

LJUBLJANA — Gostinci tarnaajo, da je vsako leto manj natakarej-Sloven- cev. Za gostinsko šolo se Slovenci ne radi odločajo in malo jih je, ko po končani srednji gostinski šoli nadaljujejo študij, najraje se odločajo za zaposlitev v negostinskih delovnih organizacijah, vrteih in šolah. Bolj jih pač mikajo proste sobote in osemurni dopoldanski delavniki.

BORL — Na tem gradu so mariborski in ptujski „sindikati“ organizirali letošnje prvo srečanje z zdomei-delavci na začasnem delu, ki prihajajo na počitnice. Pravijo, da se je srečanja 31. julija udeležilo lepo število zdomecev in da upajo, da bodo zdomeci na prihodnja srečanja prišli v vsaj tako velikem številu. Za vsak slučaj pa niso povedali števila udeležencev...

Umrli so od 23. julija do 1. avgusta 1977:

LJUBLJANA — Maks Pajenk; Antonija Kristan r. Jež; Alojzij Mav, duhovnik in slovenski skladatelj; Olga Turk, poštna uprav. v pok.; Albin Hudnik, up. bančni direktor, borec za sev. mejo; 83; Marjeta Bida r. Vidic; Marija Kozlevčar r. Suša, 81, up. Pepca Tomšič, up., 90; Olga Pečnik r. Kopriv; Veljko Oražem, up. b. prokurist; Barica Blazina roj. Jerebič; Anica Babnik r. Klevišar; Ivan Zakrajšek, up.; Angela Peršolja r. Križnik; Anton Woeifing; Marija Grünfeld r. Repotočnik; Fini Stiene, 79, up. učit.; Franc Špindler, up., 79; Franjo Novak, b. trgovec; Jerica Dešman r. Varl, 76; Marija Vrtančnik r. Hribar; Štefka Vrančič r. Gaberšek; Antonija Urh r. Žižek; Frančiška Gregorčič, 81; Jože Salamon, mes. mojster; Marija Kren; Ivanka Majerič r. Rožič; Anica Vraničar r. Tonin.

RAZNI KRAJI — Hanca Štravs, 83, Logatec; Ivanka Vuga, 96, Kopriva; Jože Delatut, Ravne na Koroškem; Katarina Jacenko r. Koblar, Stožice-Lj.; Ivan Kopitar, up., Kamnik; Frančiška Skvarča r. Petrovič, 81, Dol. Logatec; Ivanka Stare r. Vakselj, Leskovec pri Krškem; Anton Zgajnar, Sele pri Lavri- ci; Marija Mlakar r. Kamnikar, Vel. Trebeljevo; Ivan Kreč, Ježica; Dr. Stanko Kovačič, 79, Koper; dipl. med. vet. Aleš Lešnik, Ptuj; Janez Ogrin, Vrhnika; Marija Sartory r. Vidmar, 85, Bled; Anton Ručigaj, 81, posestnik, kor. borec, Jarše; Frančiška Jamnik r. Godec, Čatež pri Turjakih; Franc Avbelj, 90, Nožice; Ivan Horvat, Beltinci;

Zborovski festival

V soboto 20. avgusta zvečer je veža pred dvorano Slovenske hiše izgledala kot ob naših vsakoletnih velikih skupnih prireditvah. Rojaki so v skoro nepretrgani vrsti prihajali in napolnili vežo pred dvorano in tudi del dvorišča, dokler se niso odprla vrata v dvorano. Hitro so bili zasedeni vsi sedeži in prireditelji večera so z zadovoljstvom lahko ugotovili, da je bil odziv na njihovo vabilo res odličan.

SDO in SFZ sta za ta večer pripravila letošnji, sedaj že kar tradicionalni zborovski festival (ime pevsko-zborovski je pleonazem!). Naša publika je nanj prišla od vseh strani, napolnila dvorano in tako jasno izpovedala, da svojo mladino ljubi, ceni njena prižadevanja za vzdrževanje naših slovenskih narodnih vrednot in jim s svojo navzočnostjo daje polno priznanje. V tej zavesti naj obe mladinski organizaciji gresta naprej po začrtani poti, vedo, da je njuno delo sestavni del slovenske narodne dejavnosti v svetu, ki ne sme pojemati, ampak se vzdrževati v stremiljenju za vednim napredkom.

Na letošnjem zborovskem festivalu se je predstavilo šest pevskih skupin. Od teh dve novi, za kateri je bil večer krstni nastop pred našo širšo publiko. Kot z veseljem pozdravljamo ti dve novi celici našega pevskega življenja, nas navdaja žalost ob ugotovitvi, da tokrat nismo slišali kar štirih skupin, ki so lani še pomembno sodelovale. Upamo in

želimo, da se ob letu vsaj nekatere spet postavijo vstrie z letos nastopajočimi.

Pisati oceno o nastopajočih skupinah ni lahko in tudi ne namen tega poročila. V različnih okoliščinah delajo in z različnim glasovnim materialom razpolagajo. Eno pa jim je skupno: Ljubezen do petja, požrtvovalnost, ki jo zahteva sodelovanje v skupinskem petju in predvsem lep zgled vsem tistim, ki pri takem delu stojijo ob strani, čeprav so od Boga dobili enake ali boljše talente. Napisano naj torej velja v priznanje in vzpodbudo, morebiten nasvet pa kot dobrohoten napotek za naprej.

Prvi iz trojice v prvem delu večera nastopajočih skupin je bil Dekliški zbor „Zarja“ iz Slovenske vasi, ki ga vodi izkušena voditeljica ga. Zdenka Janova. Skupino sestavlja 16 dekliških glasov, ki so se začeli zbirati k vajam pred poldrugim letom in je bil sobotni nastop njihov prvi nastop pred nelokalno publiko. Odlikuje jih disciplinirana ubogljivost pred dirigentko. Dekleta so zapele Tomčeve priredbe gorenjske Po gorah grmi, Simonitičeve dokaj zahtevne Zvončke, Gerbičevega Pastirčka ter Flajšmanov Triglav, prirejen za ženske glasove. Pohvalno zasluži korajža, s katero se je zbor lotil sodobnejše skladbe. Res je za to treba več dela, a pevci sami lahko priznajo, da je ta trud na poseben način poplačan. Triglav v ženski zasedbi pač ne zazveni tako mo-

18. Slovenski dan v Kanadi

POSVEČEN RAJNEMU PISATELJU KARLU MAUSERJU

Društvo Slovencev „Baraga“ s pomočjo drugih organizacij in posameznikov že 18 let vsako leto pripravi Slovenski dan. Na ta dan se zbere veliko rojakov na Slovenskem letovišču pri Boltonu, kjer skupno praznujejo in obnovijo vezi in utrde slovenstvo. Tudi to pot se jih je zbralo veliko število (po sodbi nekaterih do sedaj največ), da se spominijo prijatelja in vsem dobro znanega pisatelja Karla Mauserja, ki je 21. januarja letos v Clevelandu umrl po težki operaciji na srcu.

Kmalu po 10 uri zjutraj so pričeli prihajati Slovenci iz vseh krajev, da se poklonijo spominu priljubljenega pisatelja Mauserja, ki je bil s svojo besedo vsem tako blizu in jim znal vlti v srca tisti prístni duh, ki naj bi ga vsi v sebi čutili in nosili.

Ob 11,30 je pri letoviški kapelici opravil daritev sv. maše g. Jože Božnar, dober prijatelj pokojnega Mauserja ob asistenci g. Janeza Kopača, župnika Brezmadežne v New Torontu, za vse žive in mrtve Slovence. Recitator je bil g. Lojze Rigler. V svoji pridigi je g. Božnar poudaril, da smo kot Slovenci dolžni ne samo ohranjati svojo vero, temveč tudi podpirati svoje kulturne ustanove in dober slovenski katoliški tisk. Vse to nas druži in dela Slovence, ker smo bili po božji volji rojeni kot Slovenci.

Popoldanski program je pričel mladi Andrej Markež, ki je pozdrvil in tudi vodil spored dneva. Po narodnih himnah Kanade in Slovenije, je predstavil goste, ki so zasedli častno tribuno. Moški zbor, ki ga vodi g. Dušan Klemenčič, je nato občutno zapel dve pesmi. Sledili so kratki nagovori častnih gostov, med njimi g. Kopača, g. Božnarja, g. Melaherja ter g. M. Kaplana, člana federalnega parlamenta, ki je zastopal predsednika vlade g. P. E. Trudeau-a. V imenu Sudburskih rojakov pa je navzoče pozdravil g. Zimmer, ki je vse povabil, naj se udeležijo njihovega izseljenskega dneva v Sudburyju 14. avgusta. Gg. Kopač, Božnar in Melaher so se v svojih nagovorih spomnili pokojnega pisatelja Mauserja in ga v izbranih besedah prikazali kot umetnika, človeka z močno vero, ter preprostega in skromnega moža, ki je dal od sebe vse, kar je imel, da bi Slovincem v srcih vžgal ljubezen do Slovenske besede in po njej kazal pot do večne Resnice.

Po zvočnikih se je nato zaslislal glas pokojnega Karla, posnetega na magnetofonski trak, ki nam ga je za to priliko posodil g. F. Šega iz Clevelanda. Na njem je bil govor pisatelja Mauserja, ki ga je imel v Clevelandu pred božičem leta 1967 o slovenski knjigi. Samo kratek odlomek smo slišali, a je vse navzoče globoko ganil in pretresel. Slovenska deklica, Ingrid Klemenčič, ki

je prav tiste dni bila tu na obisku iz domovine, je nato zelo lepo recitala pesem, ki jo je pisatelj Mauser za neko priliko napisal v špitalskem taborišču in katero je po spominu tu zapisal g. Drago Cerar. Se nikjer ni bila objavljena in bi gotovo bila izgubljena, če bi jo Cerar ne znal na pamet.

Nastop folklorne skupine iz Sudburyja je program poživil, ko so mladi fantje in dekleta v pisanih narodnih nošah zaplesali nekaj izvirnih plesov.

Sledil je glavni govor, ki ga je imel Jože Likozar iz Clevelanda. V zgoščenih in klenih besedah je govoril o slovenstvu, slovenski besedi in boju za slovensko svobodo. Zaradi dežja, ki je pričel padati, je moral svoj govor prekiniti. Ljudje so se razbežali pod streho, toda ko se je prvi naliv unesel, so se vrnili na svoja mesta in vztrajno poslušali govor do konca.

Slovensko gledališče pod vodstvom g. Vilka Čekute je nato kot radijsko igro podalo nekaj odlomkov iz Mauserjeve drame Kaplan Klemen. Na žalost je spet pričel nagajati dež in se v vtil z vso silo, tako da so se ljudje spet morali razbežati na vse strani. Kar je bilo podanega pa je bilo odlično in želja mnogih je, naj bi gledališče to enkrat ponovilo v kakšni dvorani. Dež ni hotel pojenjati in se je moral ostali program dneva prekiniti. Mlada folklorna skupina iz Toronta bi morala še nastopati in Slovenska telovadna zveza pod vodstvom g. ing. Grmeka. Težko je videti mlade ljudi, ki se vestno pripravljajo za nastop dolge večere, pa jim potem slabo vreme prepreči žeti sadove svoje-

SLOVENC I V ARGENTINI

Osebné novice:

Nova slovenska diplomantka: Na filozofski fakulteti mendoške državne univerze je uspešno končala študije (profesuro in licenciat iz španščine in književnosti) mendoška rojakinja gđ. Majda Nemanič. Naše iskrene čestitke!

MENDOZA

Fantovski sekstet poje

Sami so se nam predstavili na svojem prvem lastnem pevskem nastopu z besedami:

„Tu smo. Mala skupina fantov, ki se je odločila, da se bo vadila predvsem v slovenskem petju, katerega smo podedovali in ga nosimo prirojenega v srcu. Naj bo predvsem v zahvalo starejšim, ki ste nam pomagali, da še nosimo slovensko zavest in ponos. Naj bo to naše petje tudi prispevek slovenski izseljenski kulturi. In naj bo tudi potrditev gesla, ki ga je nekdaj izrekel ravnatelj Marko Bajuk: Še bomo peli!“

To svojo voljo so nam pokazali v nedeljo, 14. avgusta, popoldne v Domu.

Pripravili so nam za svoj nastop 11 pesmi. V prvem delu so odpeli: Sinoči sem na vasi bil (Schwab), Dve let' in pol (nar. — M. Bajuk), Koroška u-

Karel Mauser

MEDITACIJA

Ulil duha si nam kot drago olje v posodo prhko zemeljskega ila, gorim zdaj tiho, kot da bi svetila z oltarja večna luč na vdano polje.

Pred mano prva sveta razodeta beseda sleherna kot Tvoja rana; iz naukov modrega Kempčana te iščem kot ršica v tuje ujeta.

Vse dal si, kar si mogel dati: noči in polja, dneve in živali; noči, da v njih bi kot v zibelji spali, in dneve, ki vrste se kakor svatje.

Ko boš, o Bog, razsul telesa ilo, ko bom v prsti gnail kot drobna plast, ko bom gnojil zemljo za novo rast, bo duh objel Te kot sladko plačilo.

To pesem je Karel Mauser napisal v špitalskem taborišču, jo po spominu zapisal v Torontu Drago Cerar, recitala pa na 18. slovenskem dnevu v Torontu Ingrid Klemenčič.

ga vztrajnega dela.

Ves dan so tudi prodajali slovenske knjige, zlasti Mauserjeve. Mnogi so jih tudi naročili, ko so druge pošle.

V Baragovem domu je bila nato prosta zabava, kjer so e razdelili dobitke srečolova. Kljub dežju je 18. slovenski dan lepo uspel. Slovenci v Kanadi so pokazali, da so pisatelja Mauserja ljubili in spoštovali in se v tako velikem številu odzvali in prisostvovali počastitvi njegovega spomina.

S tega slovenskega dneva pa naj bi mi vsi odnesli s seboj v življenje nekaj Mauserjevega duha, ki je do zadnjega diha gorel in delal za slovensko stvar.

spavanka (nar. ukraj. — M. Bajuk), Oj kod bova vandrara (nar. — M. Bajuk), Pod oknom (A. Hajdrih) in Moj deklič (P. Jereb).

Drugi del je vseboval pesmi: Naš maček (nar. — M. Bajuk), Lastovski v slovo (nar. — M. Bajuk), Slovo (nar. — M. Bajuk), Potrkali na okno (Fr. Korun) in Zabe (V. Vodopivec).

Sekstet vodi g. Marko Bajuk ml., ki se je posvetil študiju glasbe. V prvem delu sporeda so pokazali ubrano enofnost v interpretaciji in veliko mero čistosti v informaciji, tako da so za svoj prvi samostojni nastop z uspehom lahko zadovoljni. V drugem delu so jim morda „pod ognjenim krstom“ popustili živci in se je intonacija zamajala.

Solista (g. Jernej Bajda in gđ. Danica) sta se predstavila oba s sočnim, mehkim glasom in si zaslužila vse priznanje.

Z nekaterimi od izvedenih pesmi se odpravljajo na festival v Buenos Aires.

Obisk je bil zelo lep. Naša pesem pač vedno pritegne. Udeležila se ga je tudi številna mladina iz San Martina v Bs. As., ki je te dni v Mendoza na obisku.

Mladim pevcem želimo, da bi ostali zvesti svoji izpovedi o iskreni ljubezni do naše pesmi!

Bb.

nanje v vedno lepi Bodi zdrava, domovina. Skupina ima svoj program dobro nastudiran, ga izvaja precizno in korektno, kar je nedvomno rezultat intenzivnega dela vodstva in sodelujočih. Želimo jim veliko uspehov.

Uvodoma je vse navzoče pozdravila predsednica SDO gđ. Groznik, ki je na koncu večera poklonila dirigentom vseh nastopajočih skupin lepe šopke rdečih nageljev. — Program sta izmenoma povezovala gđ. V. Fajfar in g. M. Mele, lepo sceno odra je nastopajočim pripravil M. Jerman, lučni in glasbeni efekti pa so bili v spretnih rokah L. Kinkel-a.

Malo „kritike“ še! Konec večera bi si želeli učinkovitejši. Ali ne bi kazalo prihodnje leto misliti na skupen nastop vseh nastopajočih z mogočno, večglasno izvajano himno slovenske mladine, ali pa n. pr. z na festivalu izvajano Filejevo in še katero?

Ob tem nastopu naše mladine se nam znova pojavi vprašanje, kaj je z našo moško mladino pri te vrste delu. Ti fant iz naše skupnosti, ki si poln idealov, ki v tebi morda tli skrita iskri- ka ljubezni do lepe pesmi, ki imaš za to potrebne talente (odgovor boš moral dati za nje, če jih boš zakopal!), se ti je morda oglasila vest ob tem festivalu? Si videl pevsko korajžo mendoških fantov, si na tihem morda občudoval požrtvovalnost sanjuških fantovpevcev? Še misliš, da je tvoje mesto le pri odbojki, nogometu in zabavi? Ne dovoli, da bo to delo bremenilo le dekleta in nekaj izbranih fantov. Zamisli se in se odloči!

jus

SLOVENCI PO SVETU

ZDA (Cleveland)

Osemdesetletnica Mauserjeve mame

Praznovanje osemdesetletnice Mauserjeve mame so na željo sina-pisatelja Karla Mauserja preložili na čas po nje-govi operaciji. Toda Bog je odločil dru-gače in ga poklical k sebi 21. januarja. Tako so Mauserjevi praznovali mamin osemdesetletni rojstni dan šele 26. ju-nija v Clevelandu. Tam so se okoli ju-bilantke zgrnili vsi živi člani družine: iz domovine sta prišla sin Ivan in hčer-ka Filipina, iz Toronta pa Otmar in E-mil ter iz Chicaga Julka. Sredi svojih otrok in številnih vnukov je mama praznovala visoki življenjski jubilej. Ni bilo sicer ob njej moža ne sinov Franceta in Karla, a gotovo so se ti iz onstranstva veselili lepe slovesnosti.

Po slavnostnem kosilu je v imenu vseh otrok spregovoril materi sedaj naj-starejši Mauser, sin Ivan, ki se je v go-voru spomnil vseh postaj njenega živ-ljenja: Gorje, Podbrezje, Gorenje, Prim-skovo, Klanec in sedaj še nedonkonča-ne postaje v daljni tujini.

Mauserjevi mami ob njeni osemde-setletnici želi zdravja, sreče in miru vsa zdomska Slovenija. Bog naj jo tolaži v težkih dnevih, saj bo vedno v prijetni zavesti gledala nazaj na svoje poslan-stvo: Vzgojila je dobre sinove in hčere

„Ali se vam je izpolnila kaka mla-dostna želja?“

„Seveda se mi je. Kadar me je uči-telj vlekel za lase, sem si želel, da jih ne bi imel.“

in dala Sloveniji pisatelja, ki jim je dal vse, kar je imel: Svojo ljubezen do slo-venskega naroda in močno vero v Bo-ga.

Čestitkam se pridružuje tudi Svo-bodna Slovenija: Bog vas živi, Mau-serjeva mama!

Por.

PO ŠPORTNEM SVETU

DEVETČLANSKA slovenska alпинistična odprava v Karakorum v Pakista-nu je zavzela 8068 metrov visokega Gašerbruna (Skritega vrha) plačala z življenjem 25-letnega Draga Bregarja iz Ljubljane. Vrh je zavzela naveza Štrefelj in Zaplotnik 8. julija po no-vi „jugoslovanski smeri“. Dva dni ka-sneje je na isti poti izginil Bregar in ga tudi po desetdnevnem iskanju niso našli.

VELEZ SANSFIELD je bil prvi na lestvici argentinskega nogometnega prvenstva po končanem prvem delu tek-movanja. V prvih 22 kolih je zbral 32 točk, eno več kot River Plate in dve več kot Boca Juniors.

NA CERRO CATEDRAL v Bariloče se je prejšnji teden pričel Mednarodni smuški teden s tekmovanji v alpskih disciplinah, ki se točkujejo za svetovni pokal. V slalomu je zmagal švisar Peter Mueller, v veleslalomu pa Slove-nec Peter Križaj iz Tržiča. V slalomu se je argentinski prvak Luis Rosenkjer uvrstil na odlično sedmo mesto, v vele-slalomu pa je osmo mesto zasedel Carlos Martínez, argentinski prvak v tej dsisciplini. V veleslalomu so se uvrstili

na vidna mesta tudi ostali slovenski smučarji, ki so prišli na trening v Ar-gentino: Jože Kuralt je bil četrti za Križajem, Herbertom Plankom (Itl.) in Bolgarom Popangelovim, peti Andrej Kozelj, 7. Boris Strel.

V MARIBORU je bilo evropsko pr-venstvo v tenisu. Lanska prvakinja Slo-venka Mima Jaušovec ni imela sreče in je iz tekmovanja izpadla že v drugem kolu, prav tako tudi druga favoritinja Marsikova (ČSSR). Bolje je šlo Mimi v tekmovanju mešanih parov, kjer je skup-no z Bolgarom Pampulovim osvojila zla-to medaljo, v finalu sta premagala sov-jetski par Metrereli-Morozova. V tek-movanju damskih dvojic pa je z Ro-munko Mihai zasedla tretje mesto. Ev-ropski prvak med posamezniki je postal Aleksander Metreveli (SZ), ki je v fi-nalu premagal lanskega prvaka Kaku-lja (SZ), pri damah pa je zmagala Kro-sina (SZ) rojkinjo Granaturovo. — Ker je bilo to „amatersko“ prvenstvo brez denarnih nagrad, so seveda manj-kali najmočnejši evropski igralci, ki so vsi „profesionalci“. Nastopili so v glav-nem igralci iz Vzhodne Evrope ter ne-kaj švicarjev, Francozov in Zahodnih Nemcev.

OBVESTILA

PETEK, 26. avgusta:

SKA: IV. kulturni večer: O Ivanu Meštroviču, enem največjih svetovnih kiparjev. Govori o svojem očetu ga. Ma-rica Meštrovič. — Ob 20. uri v Sloven-ski hiši.

SKAD vabi na zaključno debato se-minarja o krščanskem socialnem nauku, preko okrožnic in koncila ob 20. uri v Slovenski hiši.

SOBOTA, 27. avgusta:

V Slovenski hiši ob 20.30 uprizori-tev Willenpartove igre „Vnukinja“ v re-žiji Maksa Borštnika.

Na Slovenski Pristavi v Castelarju veseloigra „Namišljeni bolnik“ v režiji Miha Gaserja. Začetek ob 19.30 uri.

SKAS — predavanje prof. dr. Milana Komarja v okviru študijskega ciklusa ob 16. uri v Slovenski hiši.

NEDELJA, 28. avgusta:

V Slovenski hiši ob 17 uprizoritev Willenpartove igre „Vnukinja“ v režiji Maksa Borštnika.

V Slomškovem domu po sv. maši pre-davanje podjetnika g. Hermana Zupana o razmerah v Evropi.

II. obletnica blagoslovitve zavetišča dr. Gregorija Rožmana.

Mladinski športni dan v Slomškovem domu. Začetek ob 15. Zvečer prosta za-bava.

V Slovenskem domu v San Martinu ob 10. uri poročilo o poslovanju Za-druge

Zvezna odbora SDO-SFZ vabita k mladinski maši in na zvezni sestanek, na katerem bo govoril univ. prof. dr. Vinko Brumen. Začetek ob 9.30.

ČETRTEK, 1. septembra:

Na Pristavi v Castelarju sestanek ženskega krožka ob 15. uri. Ga. Mira Eckerjeva bo podala kratek obris o mo-derni prehrani.

PETEK 2. septembra:

V Slovenski hiši ob 20.30 uprizoritev Willenpartove igre „Vnukinja“ v režiji Maksa Borštnika.

SOBOTA, 3. septembra:

V Slovenski hiši ob 17 in 20.30 upri-zoritev Willenpartove igre „Vnukinja“ v režiji Maksa Borštnika.

SKAD vabi na likovna razstavo, ki bo ob 19.30 v mali dvorani Slovenske hiše. Vsi lepo vabljeni.

V SLOGI, Bm. Mitre 97, Ramos Me-jia, ob 20. uri govori lic. Pavel Fajdi-ga: Sodbe zunanjega sveta o argen-tinskem gospodarstvu.

Na Pristavi v Castelarju veseloigra „Namišljeni bolnik“ v režiji Miha Ga-serja. Začetek ob 19.30.

S D G — Slovensko državno gibanje — se zahvaljuje vsem, ki so pripo-mogli k lepo uspelemu družabnemu sestanku dne 14. avgusta 1977 v Slo-venskem zavetišču dr. Gregorija Rož-mana. Posebna hvala ge. Mariji Pod-logarjevi in njenima pomočnicama za prevzeto delo.

Predsednik

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires

Pta. baja, ofic. 2

T. E. 35-8827

Prof. dr. JUAN JESUS BLASNIK

špecialist za ortopedijo in travmatologijo

Marcelo T. de Alvear 1241, pta. baja Capital Federal Tel. 41-1413

Ordinira v torek, četrtek in soboto od 17. do 20. Zahtevati določitev ure na privatni telefon 628-4188.

NEDELJA, 4. septembra:

Čajanka Zveze slov. mater in žena v Slovenski hiši ob 16. uri.

Počastitev spomina generala Leona Rupnika v Slovenski hiši ob 9.30.

Na Pristavi v Castelarju 7. mladins-ki dan.

SOBOTA, 10. septembra:

V Slomškovem domu DRUŽINSKI VEČER pri pogrnenih mizah. Pe-ster kulturni program prične točno ob 20. Vstopnice v predprodaji. Vabi odsek Zveze slov. mater in žena — Slomškov dom.

NEDELJA, 11. septembra:

Mladinski dān v Našem domu v San Justu.

NEDELJA, 18. septembra:

V Slovenski vasi 26. mladinski dan.

SOBOTA, 24. septembra:

Proslava šolskih otrok v Slovenski hiši na čast škofu Antonu M. Slomšku, očetu slovenske šole.

NEDELJA, 25. septembra:

Celodnevno praznovanje obletnice SLOMSKOVEGA DOMA.

NEDELJA, 2. oktobra:

Na Pristavi kronanje podobe Marije Pomagaj.

DRUŠTVENI OGLASNIK

Seja šolskega odbora ZS bo v sredo 31. avgusta ob 20. uri v društvenih prostorih. Vse učiteljsvo lepo vabljeno!

Pisarna in knjižnica ZS sta odprti vsak dan, razen ob sobotah od 16. do 20. ure.

DAN SLOVENSKIH MATER IN ŽENA

4. SEPTEMBRA 1977

ob 16 sveta maša v cerkvi Marije Pomagaj za vse Slovenke, poje otroški zbor iz Slovenske vasi

ob 17 v veliki dvorani Slovenske hiše prireditve:

1. pozdrav
2. poje otroški zbor iz Slovenske vasi pod vodstvom ge. Zdenke Janove
3. govor dr. Vinka Brumna: „Vidni in nevidni del človeške veličine“
4. prizor: „Pegam in Lambergar“ — izvajajo otroci iz Sloven-ske vasi

Sledi čajanka z žrebanjem avbe in prta.

Prireja ZVEZA SLOVENSKIH MATER IN ŽENA

Kraj: Slovenska hiša R. Falcón 4158, Bs. As.

NEDELJA, 28. AVGUSTA

Druga obletnica blagoslovitve zavetišča dr. Gregorija Rožmana

Martin Fierro 4246 — Barrio Pelufo — San Justo

Ob 11.00 sv. maša, po maši nekaj besed o ustanovi govornik: g. Avgust Horvat

Ob 12.30 skupno kosilo, „asado“

Prinesite s seboj jedilni pribor!

SDO - PRISTAVA - SFZ VABITA NA

7. MLADINSKI DAN

4. SEPTEMBRA, 1977.

s sledečim programom:

- 8.00 tekmovanje v odbojki in nogometu
- 11.15 dviganje zastav
- 11.30 sv. maša
- 12.30 kosilo
- 13.30 nadaljevanje športnih tekem
- 17.00 kulturni program — nato prosta zabava

Vas pričakujemo!

SFZ - SDO RAMOS MEJIA

vabita

v nedeljo, 28. avgusta, takoj po zveznem sestanku v Slov. hiši na

Športni dan

ki bo v SLOMSKOVEM DOMU

Za kosilo bo poskrbljeno

Zvečer bo prosta zabava

SLOGA INFORMIRA

V nedeljo, 28. avgusta, ob 10 dopoldne (takoj po sv. maši)

V SLOVENSKEM DOMU

Córdoba 129, San Martín

Poročila o poslovanju Zadruga in polletni bilanci.

Članice in člani Sloge in vsi, ki vas zanima naše delo, lepo vabljeni!

Slovensko gledališče Buenos Aires

MARJAN WILLEMPART

VNUKINJA

igra v 3 dejanjih

REŽISER: MAKŠ BORŠTNIK

Slavnostna premiera: sobota, 27. avgusta ob 20.30

Ponovitev: nedelja, 28. avgusta ob 17

petek, 2. septembra ob 20.30

sobota, 3. septembra ob 17

sobota, 3. septembra ob 20.30

Začetek točno ob napovedani uri

Dvorana Slovenske hiše, Ramón Falcón 4158, Bs. Aires

Vstopnice v predprodaji v Dušnopastirski pisarni

SDO - PRISTAVA - SFZ

vabita na veseloigro

"Namišljeni bolnik"

Avtor: Jean B. Molière

Režija: Miha Gaser

V soboto, 27. avgusta 1977 ob 19.30 uri

V soboto, 3. septembra 1977 ob 19.30 uri

Pričakujemo vas!

Odlično se boste zabavali!

Ob četrti, žalostni obletnici smrti našega ljubljene-ga soproga, dedka, pradedka, tasta in brata

dr. Alojzija Voršiča

bivšega župana celjskega in odvetnika

prosimo prijateljskega, skromnega spomina v mo-litvi.

Rezka Voršič z družino

Vabimo vse slovenske protikomunistične borce na počastitev spomina

Generala Leona Rupnika, dr. Lovra Hacina in soborcev

ob 31-letnici njihove nasilne smrti

v nedeljo, 4. septembra 1977 v Slovenski hiši

ob 9.30 sv. maša zadušnica

po sv. maši pred spomenikom junakov molitve in spominska beseda.

KREDITNA ZADRUGA "SLOGA" z. z o. z.

Bm. Mitre 97

Ramos Mejia

II. GOSPODARSKO-PROSVETNI VEČER

lic. Pavle Fajdiga

Sodbe zunanjega sveta o argentinskem gospodarstvu

V soboto, 3. septembra, ob 20. uri v združnih prostorih.

Lepo vabljeni!